

Manfred Mai
1-2-3 perces mesék
bárányfelhőkről, varázslókról
és csintalan gyerekekről

MANFRED MAI

1•2•3 perces
mesék

**báránfelmókról, varázslókról
és csintalan gyerekekről**

Móra Könyvkiadó

A mű eredeti címe:
100 neue 1-2-3 Minutengeschichten von Wolkenschafen, Zauberern und schlauen Kindern
© 2011 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Válogatta és fordította
PERCZEL ENIKŐ

Szerkesztette
DÁVID ÁDÁM

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Perczel Enikő, 2022
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2022

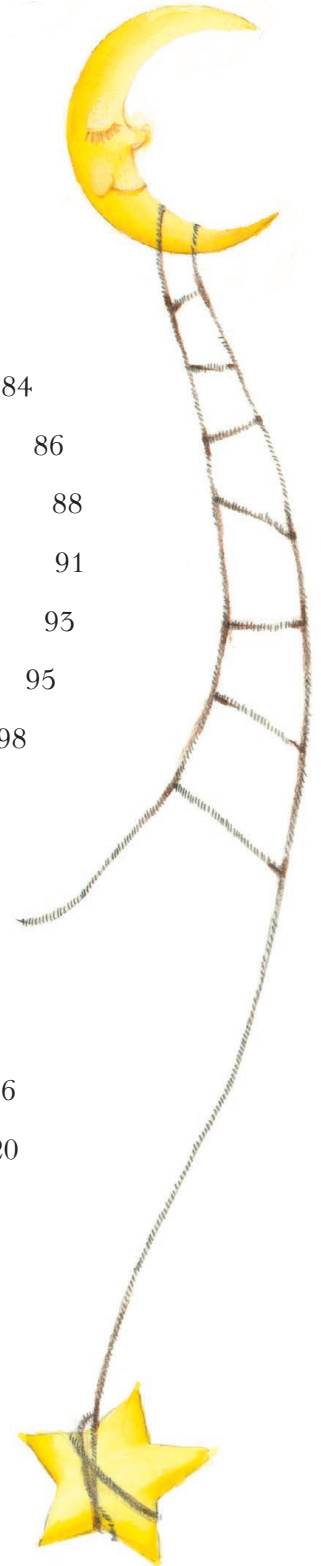
Tartalom

A legjobb gyógyír	11
Csillaghapci	14
Az egyetlen megoldás	16
Meglepetés	18
Fel, fel a felhőig	20
Apu nem húsvéti nyúl	23
Lakat a szájra	29
Rejtélyes léptek	31
Hazugságmese	33
Jó kislány	35
Atya-gatya	38
Bibi és Bobo	40
Teringettét!	44
Furulyás Ferkó	50
Érdekes javaslat	52
Az új labda	53
Majd egyszer	57
Sokkal jobb	61
Csúcs!	64
SMS apunak	66

Jó orr	68
A harmadik kívánság	70
Teli tüdőből	72
Fel a holdra	74
Majdnem születésnap	77
Laci eltűnt	80
Ezt a marhát!	82
Felhőske	84
Igaz mese	86
Macskaóra	88
Valami különleges	91
Bumm!	93
Nem kívánságműsor	95
Csett!	98
Csodagyerekek	100
Finito vakáció	103
Na azért!	107
Sokkal fontosabb	111
Ürvendég	114
Szimat és a kisember	116
De mégis hogyan?	120
Apa Piroskája	122
Az elfelejtett karácsonyfa	126

A legjobb gyógyír

Maja búcsút int barátnőjének, Fatimának, majd néhány lépéssel az ajtónál terem, és megnyomja a kapucsengőt.

Máskor pár pillanat alatt beleszól az anyukája a kaputelefonba. Ma azonban csak vár és vár. Megint csenget. Amikor már azt hiszi, hogy nincs otthon, anya végre beleszól:

– Ki az?

– Én – feleli Maja. – Miért nem engedsz be?

Válasz helyett meghallja az ismerős berregő hangot, benyomja az ajtót, és felsiet a lépcsőn. A második emeleten anya áll a lakásajtóban, vastag sál a nyakában.

– Miért nem...? – Maja elharapja a mondatot. – Mi baj, anya? Beteg vagy?

Anya szó nélkül bólint. A konyhába siet, feltesz egy fazék vizet a tűzhelyre, és elkever benne egy zacskós levest.

– Ma csak leves van kenyérrel. – A hangja rekedt és elhaló.

– Mi bajod van? – kérdezi Maja aggódva.

– Megfáztam – válaszolja anya. – Sajog minden tagom.

Megvárja, amíg a leves hamar felforr, lezárja alatta a platnit, és két tányérba meri az ételt. Maja hoz két kanalat meg két szelet kenyeret. Asztalhoz ülnek, és kanalazzák a levest. Maja a kenyérbe harap. Anya nem. A levesből is alig eszik.

– Nem megy le több a torkomon – rebegi. – Leszednéd a tányérokat, légy szíves! Vissza kell feküdnöm.

Anya feláll, átvánszorog a nappaliba, és végignyúl a kanapén. Most már Majának sem ízlik a leves. A maradékot a moso-

gatóba önti, a tányérokat előblögeti, és beteszi a mosogatógépbe. Majd anya kenyérét visszateszi a kenyértartóba, és konyharuhával letörli az asztalt.

Maja egy pillanatig téblábol a konyhában. Azon mereng, mitévő legyen.

Amikor én szoktam megfázni, anya mindig teát főz, és mesét olvas nekem – gondolja magában.

Maja még soha nem főzött teát, de számtalanszor megfigyelte, hogyan csinálja az anyukája. Vizet forral a vízforralóban, teafiltert lógat egy bögrébe, majd leönti forró vízzel, és vár egy pár percet. Azután kiveszi a teafiltert. Pontosan ugyanezt teszi most Maja is. És megy, mint a karikacsapás. Óvatosan beviszi a bögrét a nappaliba, és leteszi az asztalra.

Anya kinyitja a szemét, meglátja a bögrét, és megkérdezi:

– Ez mi?

– Tea.

– Tea? – Anya felül, és a bögréért nyúl.

– Ez forró – szalad ki a száján meglepetten.

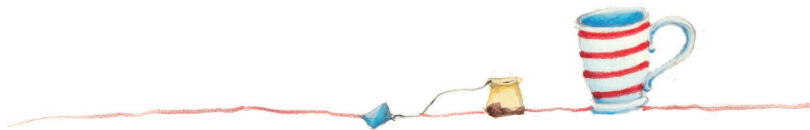
Maja bólint.

– Te szoktad mondogatni, hogy aki megfázik, annak forró teát kell innia. És mivel te alig élsz, főztem neked teát.

Anya megöleli Maját.

– Ez kedves tőled, nagyon kedves. – Kortyolgatja a teát. – Jaj, de jólesik – mondja, és visszafekszik.

Maja kiviszi a bögrét a konyhába, visszajön a kedvenc mesekönyvével, leül az anyukája mellé, és olvasni kezd:

Rongyos nadrág

Nincs hangulatosabb hely a világon, mint nagymama nappalija a kávézóasztalkával. Anya szerint legalábbis. A nagyi mindent szépen elrendez, mindenről gondoskodik, és mindenki felett anyáskodik. Nem ismer lehetetlent, ha kávézásról van szó. Mindig kétféle süteményt süt, egyik finomabb, mint a másik. Igazi nagyi süti-költevények. Belengi a szobát a kávé- és meseillat.

Ekkor Maja felnéz, és látja, hogy anya ismét elszenderült. Eszébe jut egy sokszor hallott mondás: az alvás a legjobb gyógyír. Feláll, és csendben kimegy a szobából, hogy anya nyugodtan alhasson.

Csillaghapci

Egyszer egy csillagocskát ledöntött a nátha, egy kiadós csillagnátha. Folyt az orra, és megállás nélkül hapcizott. Egyszer aztán akkorát hapcizott, hogy beleremegett, elveszítette az egyensúlyát, lepottyant az égből, és a földön landolt – pont Marci ablaka előtt. Marci már ágyban volt, és aludt. A csillag tüszentése felébresztette. Ámult-bámult, hogyhogy olyan világos van a szobájában, mintha reflektor világítana a függöny mögül. De még jobban elámult, amikor tüszentést hallott az ablak felől. Marci felállt, átbotorkált a szobán, és elhúzta a függönyt. Nem akart hinni a szemének, amikor meglátta az ablakpárkányon pihegő, fénylő csillagot.

– Hát ez mi... Te meg hogy kerültél ide? – hebegte.

A csillag tüszentett egyet, és mondott valamit, de Marci nem értette a csukott ablakon keresztül. Így hát kinyitotta.

– Én ha... hapci, szörnyen náth... hapci, és lepottya... hapci, az égből. Magamtól nem tudo... hapci, visszajutni. Ezért hapciiii, légy szíve... hapci, segíts neke... hapci!

A kis csillag minden tüszentéskor ugrott egyet.

– De hogy... hogyan segíthetnék? – kérdezte Marci csodálkozva.

– Vegyél egy nagy hapci, lendületet, hapci, és hajíts fel az égre, hapci, akkor tovább tudo... hapci, repülni egyedü... hapci!

– De én...

– Légy szíve... hapci!

Marci lassan előrenyújtotta a kezét, és megfogta a csillagot. Nem volt olyan forró, mint hitte. Két tüsszentés között óvatosan megfogta az egyik csúcsát.

– Most dobj fel, rajta... hupci!

Marci akkora lendülettel hajította fel a csillagot, hogy majd-nem ő is vele repült az ablakon át. A csillag a szomszédos ház fölött lebegett egyre feljebb, míg korábbi helyére nem ért az égbolton. És azóta valahányszor tüsszent, olyan, mintha Marcira kacsintana.

Az egyetlen megoldás

Kroki az anyukája mellett úszva szelte át a folyót.

A halak, mint mindig, most is arrébb tempóztak, ahogy észrevették őket. És mire kiúsztak a partra, az összes állat elmenekült előlük.

– Nem akarom, hogy féljenek tőlem! – mondta Kroki. – Játsszani szeretnék a többi állattal!

– Ez nem olyan egyszerű, sőt egyenesen lehetetlen – magyarázta az anyukája. – Mi, krokodilok ragadozók vagyunk, ezért a többiek félnek tőlünk.

– De én nem akarok ragadozó lenni! – dacoskodott Kroki.

– Pedig az vagy, akár tetszik, akár nem – szögezte le az anya.

– Téma lezárva, punktum! Ne borzold az idegeimet!

Keresett egy árnyékos helyet, és elszundított.

Kroki mancshegyen elosont, egyenesen a dzsungeldoktorhoz ment.

– Na, Kroki, mi a panaszod? Miért jöttél? – kérdezte a dzsungeldoktor.

Kroki elpanaszolta neki minden búját-baját.

– Hm – törte a fejét a doktor. – Egyetlen megoldást látok...

– Mi az? – kérdezte izgatottan Kroki.

– Ki kéne húznom a fogaidat. – Krokinak tátva maradt a szája. – Na nem az összeset – nyugtatta meg a dzsungeldoktor.

– Még gondold végig!

Kroki megrázta a fejét.

– Benne vagyok!

– Tényleg?

– Tényleg!

A dzsungeldoktor mindent előkészített a foghúzáshoz, és két órával később Kroki szájában már csak néhány fog árválkodott. Az éles fogak mind a padlón heverték. Kroki végezetül kapott egy kis fájdalomcsillapítót. Végül elégedetten a folyó felé indult.

Távolról megpillantott néhány bújócskázó csimpánzt és vidrát. Mielőtt észrevették volna, hangosan feléjük kiáltott:

- Ne féljetek tőlem, nincsenek már éles fogaim!
- Ezt bárki mondhatja! – vágott vissza az egyik vidra.

Kroki hatalmasra tátotta a száját, és lassan közeledett feléjük. Egy különösen bátor csimpánz a liánokon egészen Krokihoz lengett.

- Tényleg nincs éles foga, nem lódított!
- Most már bezállhatok a játékba? – kérdezte Kroki.

A csimpánzoknak és a vidráknak nem volt ellenvetésük. Krokinak pedig ez volt élete legboldogabb napja.

Meglepetés

Henrik unatkozik. Egyik barátja, Dani lázasan nyomja az ágyat. Másik barátja, Mór az anyukájával bevásárlóközúton van a városban.

Henrik a garázsbejáratnál lődöz kapura. Csak ló és ló. De ez egyedül nem jó buli. Kikukkant az utcára, ám sehol egy fiú. Viszont egy fekete tascó trappol végig a járdán. Egy vil-lanyoszlopnál megáll, körülszaglássza, majd felemeli a hátsó lábát. Azzal továbbfut. Amikor a garázsbejáratához ér, Henrik megugatja:

– Vau, vau, vau!

A tascó ijedtében hátrahóköl.

– Vau, vau, vau! – zendít rá újra Henrik.

A tascó ránéz és morog:

– Megbuggyantál, hogy így oldalról rám vakkantasz?

Henriknek szeme-szája eláll.

– Mi a hézag? Mit bámulsz így rám?

– Én, izé... nem... – makogja Henrik. – Hogyhogy tudsz... beszélni?

– Miért ne tudnék? – felel a tascó. – Te is tudsz ugatni.

– De hát te... – hebegi Henrik. – Te kutya vagy.

– Na és? – mondja a tascó. – Azt hiszed, csak ti, emberek tudtok beszélni és ugatni? Nagyon csúnyán el vagy tévedve! Mi, kutyák sokkal többre vagyunk képesek, mint gondolnád. És ha egy ember orvul ránk ugat, mi visszabeszélünk neki.

Majd e szavakkal sarkon fordul, és faképnél hagyja a sóbál-vánnyá vált Henriket a garázs bejáratánál.

Fel, fel a felhőkig

Annamari a kertfalon üldögél, és a lábát lóbálja. Megint unatkozik, mert nincs kivel játszania. Teherautók és hosszú kamionszerelvények gurulnak el a ház előtt. Annamari egyből tudja, mit jelent ez: a főtéren búcsú lesz, vidámparkkal.

Berohan a házba, és azt kiabálja:

– Anya! Anya! Vidámparkot építenek!

– Jól van na, attól még nem kell úgy ordítani – csitítja anya.

– Ugye, elviszel a búcsúba? – türelmetlenkedik Annamari.

– Még nem tudom – veti oda foghegyről anya. – Már két fontos találkozót is el kellett halasztanom a születésnapod miatt.

– Akkor azt kérem a születésnapomra, hogy menjünk el a búcsúba!

– Már megvettem a születésnap ajándékodat, és a partidot is megszerveztem – ellenkezik anya. – Ez most nem fog menni...

Annamari a fülére tapasztja a kezét, és kirohan, egyenesen a főtérré felé veszi az irányt. Az ott dolgozó munkásokat figyel.

Másnap, a születésnapján Annamari titokban kioson a házból.

– Szia! – köszön rá az egyik vidámparkos férfi. – Már megint itt vagy? Alig várod, hogy végre megnyisson a búcsú, ugye?

– Ma van a születésnapom! – vágja rá Annamari.

– Ejha – mosolyodik el a férfi. – Akkor természetesen te ülhetsz fel először a körhintára.

– De nincs nálam pénz.

– Az nem számít – mondja a férfi –, születésnapodra ajándékozok neked egy menetet. Melyik állatra szeretnél felülni?

– A hattyúra – vágja rá Annamari.

A férfi felülteti a hattyúra, bemegy egy kis bódéba, és beindítja a körhintát. Az lassan forogni kezd, majd egyre gyorsabb lesz.

- Repülj, hattyúcskám! – kiáltja Annamari.
- Hová repüljek?
- Fel, fel a felhőkig!
- Akkor kapaszkodj belém! – feleli a hattyú, és felemelkedik.

Annamari körbeprepi a vásárteret, majd átrepül a kisváros felett. Észreveszi anyát a kertben, leinteget, és kiabál neki:

– Szia, anya! Itt vagyok, itt fent!

De anya se nem látja, se nem hallja.

A hattyú egyre magasabbra repül, míg Annamari a kezével megérint egy felhőt. Megnyalja az ujjait, és azt mondja:

– Vattacukoríze van.

– Mert ma van a szülinapod – mondja a hattyú. – Egyél, amennyi beléd fér, akad bőven!

Annamari jóízűen telehabzsolja magát az édes vattacukorfelhőből. Aztán a hattyú visszarepül, és finoman le száll a körhintára. Annamari lecsúszik róla, majd reszkető térdel megáll mellette.

– Na, jó volt? – kérdi kedvesen a bácsi.

Annamari némán bólint. Még mindig forog vele a világ, és szédül egy kicsit. Biztos a sok vattacukorfelhő miatt – gondolja.